

jako dobro došel posebno nekemu delu našega ženstva, ki nima potrpljenja, da bi mislilo na jezik, ko je zanimajo dejanja.

Lično knjigo priporočamo prav toplo.

Ruski pevci v Parizu. Pod tem zaglavjem čitamo v »Figaro«: »Slavna pevska družba gospe Ivanove je v našem mestu. Včeraj smo povedali, da nas je družba razveselila s tem, da je pela najprej v Figarovem salonu. Družba bode pela v gledališču Marigny na Champs-Elysées. Ostane med nami le kratko, ker je pozvana v London po angleški aristokraciji. Skupina umetnikov je vredna naslednica slavno družbe Slavjanskega, ki je vsem, ki so je slišali, še v živem spominu od zadnje izložbe.

V resnici ni nič lepšega, nič čarobnega in zajedno bolj melanholičnega nego ti mešani zbori, ki pojo z najpopolnejšo perfektnostjo najbolj ganljive in najbolj naivne proizvode slovanskega genija.

Družba obstoja iz tridesetih ženskih, ki so nekatere jako, nekatere manj krasne. Vse pa imajo čudovito diven glas, spremljajo jih glasovi moških, ki so mogočni in globoki kakor orglje. Obležene so v imenitno nošo štirinajstega stoletja, v svilo pošito s zlatim brokatom po raznih modelih in raznih nijansah. Sedè v polukrogu, občinstvu nasproti (možje stojè za njimi), pojo nepremične in resne s sanjavimi očmi oprtimi v praznoto. Vsa otožnost neskončnih step, vsa žalost mrzlega sneženega neba odseva iz njihovih oči in iz njihovih pesmi. Ko pa prehajajo njih srce trgajoče melodije v vzklík nevolje ali ljubezni, ali ko se te melodije izlivajo v plesni ritjem, tedaj se mahoma prikaže pred vašimi solznimi očmi vsa divja in naivna strast slovanskega plemena.

Da, vaše oči morajo biti solzne, kajti nobena glasba na svetu, noben orkester ni tako ganljiv, kakor so ganljive te lepe žene in ti močni možje priprosto pojoči svoje pesmi tako resne, sentimentalne in polne ognja.

Treba reči, da pojo z največjo dovršenostjo, z nekim »ensemblom« neznanim našim francozkim zborom. Ali njihovi glasovi so vsi čisti, sveži in gotovi. Vsak izmed pevk in pevcev je umetnik in njihovi solisti so izbrani izmed cveta ruskega gledališča in znajo peti — in s kakim glasom! — v največjem pomenu besede umetniški.

Voditeljica družbe je gospa Ana Zaharovna Ivanova, ki je že petintrideset let na čelu svojemu zboru. To je žena, ki je v Rusiji jako popularna in dvoru jako priljubljena. Njeno družbo vabijo v palače, ko slavijo aristokratje kako redko slavnost.

V Rusiji ni nobenega zbora, ki bi bil temu enak po vrednosti posameznih pevcev umetnikov, ni po glasu ni po bogatih kostumih.

Večji del pevk in pevcev, ki sestavljajo družbo, so izišli ali iz Petrogradskega ali iz moskovskega konservatorija.

V Parizu bodo peli najbolj znane arije iz ruskih oper in narodne slovanske pesmi. Veliki ruski skladatelji so nalašč za to družbo zložili več romanc z imenitnimi solo, koje pojo najboljši pevci iz družbe, ki so plačani kakor »veliki tenorji«.

Sedaj so ti pevci med nami. Ko so ostavili Rusijo, jim je nek veliki knez voščil srečno pot sè sledečimi besedami:

»Vi potujete v Francijo, kjer vas sprejmejo lepo. Pojte jim tako kakor požete tukaj in gotovo dosežete vspeh, kojega zaslužite. Bog z vami!«

Prekrižali so se in odpotovali sè srcem polnim nàd.

Mi jih pojdemo nocoj in vsak dan občudovat, občudovat nje in duha njihove dežele, odkoder so prinesli sladke in otožne pesmi«.

Razno.

Zavod sv. Nikolaja v Trstu. V torek, dne 1. t. m. je bil prvi koncert v prid zavodu sv. Nikolaja. Veselica se je vršila v Redutni dvorani gledallšča »Politeama Rossetti«, ki je bila vsa natlačeno polna. Največje zasluge za ta koncert moramo pripisati predsednici zavoda, gospej Ponikvarici, ki je zopet spravila na oder igro »Stari Ilija«, ki je privabila toliko občinstva. Razven igre je bil še govor predsedničin in tamburanje, katero je izvajal med djanji mešani tamburaški zbor iz Rojana.

Po svetu. Dekadenti so zopet brez — kralja. Bog zna, kaj je vzrok, da krona kraljevska v deželi dekadentni tako hitro menjavá svoje nosilce. Ni temu davno, odkar je umrl Verlaine, ta ženijalni pevec iz kraljevstva dekadentnega, eto, javljajo, da je naslednjik njegov Stephan Mallarmé ostavil svoje verne, »Mercur de France«, »Revue blanche« in »La Plume«, zopet plakajo in — iščejo novega kralja, novega poglavarja. In niso v nepriliki. Še pečejo si, da bo Jean Moreas kakor nalašč za — kralja. Vsaj izda v kratkem v založbi lista »La Plume« svoje duševne odmeve »Les Stances« — na japonskem papirju. Jeden eksemplar bo veljal 40 frankov ...

O umršem Mallarmeu se piše po listih jako mnogo. Lepo studio o njem je napisal Pica v zadnjem broju »Wiener Rund-